

Štvrtok, 21. júla

„Mááááámíííí! MÁÁÁÁÁÁMÍÍÍ! MAMIMAMIMAMIMA-
MIMAMIMAMI! MÁÁÁÁÁÁMÍÍÍÍ!“

Práve som sa prehrabávala na povale, aby som našla, čo budeme v lete nevyhnutne potrebovať, ako napríklad rozkošné prútené košíky obsahujúce nadbytočný príbor a taniere, ktoré moje deti celkom určite nebudú chcieť použiť, a trošku menej nevyhnutné veci ako klobúky, kraťasy a sandále, čo som minulý rok odložila s márnou nádejou, že by mohli sedieť deťom aj tento rok. Príjemné kutranie prerušil stále hysterickejší krik mojej desaťročnej dcéry Jane. Z trpkkej skúsenosti viem, že ak je Jane schopná vrieskať „MAMI“ znova a znova, nič také strašné sa nedeje a ja za ňou nemusím okamžite utekať. Vrieskala však naozaj vytrvalo, a tak som odložila dedkovu udicu na muškárenie, ktorá bola súčasťou mojej veľkolepej predstavy o tom, ako budú deti šantit' v rieke plnej lososov (napriek tomu, že v okolí nie sú žiadne rieky, v ktorých by žili lososy, a aj keď o rybárčení nič netuším, som si takmer istá, že rybárov by slovo *šantit'* nenadchlo), a prešuchtala som sa k vrchu rebríka, ktorý viedol z povaly, aby som jej odpovedala.

„ČO JE?“ zahučala som cez otvor, keďže Janine výkriky „MÁÁÁÁÁMÍÍÍÍ“ nevykazovali žiadne známky toho, že by sa chystala stíchnuť.

„Peter povedal, že som pokakaná hlava a milujem Freddieho Dawkinsa, ale Freddie Dawkins je okuliarnatý, ryšavý, štvoroký CHUJ a ja NIE SOM pokakaná hlava!“ jačala Jane o dve poschodia nižšie.

Vzdychla som si.

„Jane, už sme sa o tom bavili. Nemôžeš o ľuďoch hovoriť, že sú okuliarnatí a štvorokí, to vôbec nie je pekné, Freddie nemôže za to, že nosí okuliare. Ani ich nesmieš nazývať chujmi, to je veľmi škaredé slovo. A nemôžeš ľuďom hovoriť, že sú ryšaví, akoby to bola nadávka, to je... ryšavofóbne?“ zakončila som neisto. Vzchopila som sa a znova zakričala: „A, Peter, nehovor sestre, že je pokakaná hlava. Nezlosti ju.“

„Ale smrdí ako pokazená brokolica,“ zahučala Jane. „To môžem povedať?“

„Kto? Freddie či Peter?“

„Freddie. Peter smrdí ako HOVNAAAAAAAA!“

„NESMRDÍM!“ doľahol ku mne rázny a pobúrený Peterov krik nasledovaný tupým buchotom, ktorý naznačoval, že jedno z mojich detí práve fyzicky napadlo to druhé. Nastalo krátke ticho. Možno sa uzmierili a pekne sa hrajú? Nie, to je totálna blbosť. Ktoré desaťročné dievča sa pekne hrá so svojím osemročným bratom, teda mimo frenetických výplodov fantázie na Mumsnete, ktorého prispievateľky rady tvrdia, že okrem toho, ako dokážu jedno kura využiť na obedy počas celého týždňa, ich deti nikdy nenadávajú a pri spoločnom hraní vzdelávacích stolových hier si najradšej doprajú obrovský zeleninový šalát. Napokon sa krik, samozrejme, spustil znova a sprevádzali ho obvinenia vrešťané hore schodmi, ktoré zahŕňali výroky: „čumí na mňa“, „to nie je fér“, „ONA ZAČALA“, a nové Janino dno: „JANE TVRDÍ, ŽE SOM ADOPTOVANÝ A ŽE MA VRÁTITE, ALE NIE SOM, VŠAK NIE, MAMI?“

„Jane!“ prísne som zahučala svojím najautoritatívnejším rodičovským hlasom. „Povedať bratovi niečo také nie je pekné. Nie, Peter, samozrejme, že nie si adoptovaný, teda niežeby na tom bolo niečo zlé, aj keby si bol, ľúbili by sme ťa rovnako a nikdy by sme ťa nevrátili.“ Och, KRISTE, prečo je rodičovstvo v súčasnosti také komplikované?

Fyzické násilie na deťoch, samozrejme, netolerujem, no keď môžu zdanlivo bez akýchkoľvek následkov pravidelne vybiť dušu jeden z druhého, bolo by také strašné uchýliť sa k viktoriánskej metóde výchovy, vyžadovať od nich, aby boli len videné, nie počuté, a klepnúť im po prstoch, ak by ma dostatočne nerešpektovali? Akože, asi áno, preto sa to dnes už nerobí, ale občas ma bodne záviť voči tým viktoriánskym matkám, ktoré bývali v domoch dostatočne veľkých na to, aby mali oddelené krídla pre deti, a približne raz za týždeň ich opatrovatelka doviedla na ukážku. Inokedy som zas túžila uchýliť sa k trošku úbohejšej verzii rodičovstva a do pitia im primiešať pivo bez zžierajúceho pocitu viny. Len si predstavte, aké musí byť úžasné, keď ich môžete krímiť béžovým jedlom bez trápnych pokusov o vtíp, že je to vlastne „mrazené tapas“, a bez toho, aby ste sa im potom snažili nadžgať do krku sušené mango zo spravodlivého obchodu z predajne Oxfam, aby ste vyvážili tie kuracie nugetky a svoju vinu.

Napriek mojej urputnej snahe vyvážiť biedne rodičovstvo úbohými zručnosťami človeka zo strednej triedy a kvinoou mám pocit, že ma odsudzuje spoločnosť, vždy keď sa odvážim vyjsť z domu, a Mumsnet, vždy keď sa odvážim ísť na internet. A, pravdaže, často ma odsudzujú tie dokonalé mamičky na školskom ihrisku, keď pred nimi moje deti užitočne hlasno zvolajú: „Mami, môžeme dnes zase pozeráť šesť hodín *SpongeBoba*?“ (Niežeby som niekedy svojim anjelikom naozaj dovolila pozeráť *SpongeBoba* šesť hodín, ale majú takú nejasnú predstavu o čase, akú silnú cítia túžbu strápiť ma.)

Najviac sa však odsudzujem ja sama – mám pocit, akoby som ich sklamarala tým, že im nedokážem dopriať čarovné detstvo ako v *Mary Poppinsovej/Za zvukov hudby* (samozrejme, bez náckov) alebo v *Slávnej päťke*. No keď sa zamyslím, rodičia z pera Enid Blytonovej ešte mali čo doháňať, pokiaľ ide o bezpečnosť, keďže mali pochybný zvyk svoje malé deti počas prázdnin jednoducho vypustiť von len s bicyklami, škatuľkou sendvičov a akýmsi mimoriadnym triednym zmyslom pre spoločenskú spravodlivosť, kvôli ktorej podozrievali každého prostého človeka a cudzinca zo sklonu ku kriminalite. Aj tak mali tí poondiati rodičia poriadne šťastie. Stavím sa, že pri pohľade na Dicka a Juliana, ktorí v pivnici spútavali únoscu detí, sa nikto ich mamy a tatka nespýtal, či nezvažovali vyskúšať „demokratickú výchovu“.

Ach, bože, deti sa ešte vždy hádajú.

„Ale ja ho NEZNÁŠAM,“ hučala Jane hore schodmi, kým som premýšľala, koho prestane tento rozhovor kričaný medzi povalou a prízemím baviť ako prvého a či ja zídem dole, alebo deti vyjdú hore (odpoveď som, samozrejme, poznala).

„Mami, prečo ho nemôžeme poslať do internátnej školy?“

„Je príliš drahá,“ vyštekla som bez premýšľania. „A aj tak by chodil domov na sviatky.“

„A ako VIEŠ, že je príliš drahá?“ vyzvedala Jane. „Zisťovala si to?“

„Áno.“

„Prečo si zisťovala, koľko stojí internátna škola?“ mručal pobúrený Peter. „Prečo by som mal ísť na internátnu školu ja? Prečo nemôže ísť ONA?“

„Zisťovala som to kvôli vám obom,“ zavrčala som pri poslednom pokuse udržať mier. Rozhodla som sa, že bude najlepšie, ak im nepoviem o tom, ako som nehanebné ceny internátnej školy objavila, už keď boli bábätká. Mala som naozaj veľmi zlý deň a gúglila som – viac-menej som sa len nádejala –, či existujú